

Arrest

nr. 203 930 van 17 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. DESENFANS en A.-C. RECKER
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 april 2018.

Gelet op de beschikking van 20 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* de advocaten DESENFANS C. en RECKER A.-C. verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van het (oude) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van (oud) artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 17 december 2017, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. (Oud) Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt onder andere vast dat verzoekster niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij en/of haar familie voor de door haar aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het op zeer algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit de bestreden beslissing blijkt: “Er dient immers opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u en/of uw familie voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Allereerst moet hierbij gewezen worden op de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en

kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. U stelt echter dat na de klachten die door uw broer A.(...) (alias 'A.(...)' en uw advocate M.(...) B.(...) werden ingediend, uw dossier in juni of juli 2017 zonder gevolg werd afgerond. U geeft daarbij aan dat uw echtgenoot X.(...) F.(...), zijn oom T.(...) F.(...) en/of zijn familie veel geld zouden hebben betaald om dat zo op te lossen (CGVSI, p. 16; CGVS II, p. 19 en 24). Er moet evenwel vastgesteld worden dat, niettegenstaande u meermaals door de politie in Lezhë en Tirana (zelfs door een cel gespecialiseerd in mensensmokkel en prostitutie (CGVS I, p. 16)) individueel werd ondervraagd over uw situatie, u – die de steun genoot van uw broer, uw zus en een advocaat – steevast aan de politie verklaarde dat alles goed ging met u en ten stelligste ontkende problemen te hebben (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 20 – 22). Uw verweer dat u schrik had om vermoord te worden door X.(...), volstaat niet om uw totaal gebrek aan medewerking aan een politieel/ gerechtelijk onderzoek en om de vaststelling dat u bewust leugenachtige verklaringen aflegde ten aanzien van de Albanese autoriteiten, te rechtvaardigen. Immers, indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de ware toedracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Er kan aldus geenszins gesteld worden dat de Albanese autoriteiten u weigerden enige hulp te bieden, integendeel. Ook uit verschillende van de door u neergelegde documenten, met name de 'laisser passers' op naam van uw broer A.(...) N.(...) bij het Albanese Parket voor Zware Misdrijven en het proces-verbaal van het parket van het gerechtssdistrict Lezhë (d.d. 26.05.2017) i.v.m. de inbeslagname van het paspoort van F.(...) N.(...), blijkt dat de autoriteiten de nodige maatregelen troffen om u en uw familie bij te staan. Bij uw bewering dat X.(...) de zaak tegen hem zou hebben opgelost door de Albanese autoriteiten om te kopen, moet bovendien het nodige voorbehoud geplaatst worden. Zo kon u immers niet aangeven wie er omgekocht werd en hoeveel geld er dan precies betaald werd (CGVS II, p. 24). Hoe dan ook heeft u deze beweerde omkoping nooit aangeklaagd bij enige hogere politieele of gerechtelijke autoriteit in Albanië (CGVS II, p. 24). Uw bewering dat zoiets niet mogelijk is (CGVS II, p. 24) strookt niet met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat in Albanië, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anti-corruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Bovendien kaartte u de door u beweerde omkoping evenmin aan bij uw advocate M.(...) B.(...) (CGVS II, p. 24)." Verzoekster haar huidige stelling, in welk verband zij verwijst naar enkele rapporten en artikelen omtrent o.a. problemen binnen het justitieel en politieel apparaat in Albanië, dat zij vanwege de overheden van haar land dus niet de nodige bescherming kan/kon krijgen, wijzigt niets aan het voorgaande. Deze algemene, veeleer theoretische stelling berust niet op, laat staan op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook grondslag en ernst.

Verzoekster toont allerm minst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

In zoverre verzoekster een selectieve lezing houdt van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, slaagt zij er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster maakt hiermee bovendien geenszins concreet aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Daar waar verzoekster poneert te behoren tot een bepaalde sociale groep, wijst de Raad er volledigheidshalve op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu gezien verzoekster niet aannemelijk maakt dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbreekt, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals naar artikelen en rapporten omtrent o.a. problemen binnen het justitieel en politieel apparaat in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Betreffende verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Zo verzoekster hekelt dat het KB Albanië opnieuw op de lijst van veilige landen geplaatst heeft en hierbij verwijst naar een aantal artikels en verslagen, en stelt dat de Raad van State al een aantal keren heeft geoordeeld dat Albanië niet mag worden beschouwd als veilig herkomstland, wijst de Raad er op dat hij niet bevoegd is na te gaan of een land al dan niet terecht voorkomt op de lijst met veilige landen. Uit de bewoordingen van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omlijnde criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

6. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 april 2018, voert verzoekende partij aan dat haar verhaal zeer pijnlijk is en zij een zeer kwetsbaar profiel heeft nu zij reeds verschillende jaren het slachtoffer is geworden van prostitutie. Verzoekende partij betwist dat zij beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten en zij wijst er op dat het land veel corruptie kent en er geen effectieve bescherming mogelijk is. Volgens verzoekende partij heeft de commissaris-generaal de situatie niet correct beoordeeld en is Albanië geen veilig land.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie en het formuleren van algemene beweringen en kritiek. Ze gaat echter niet *in concreto* in op, laat staan dat ze concrete en daadwerkelijke opmerkingen formuleert die de in de beschikking van 5 april 2018 opgenomen vaststellingen in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

Zo herhaalt verzoekende partij zeer algemeen dat zij geen beroep kan doen op de Albanese autoriteiten en dat Albanië veel corruptie kent en er geen effectieve bescherming mogelijk is, doch ze ontkracht, noch weerlegt op generlei wijze de grond in de beschikking van 5 april 2018 waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld:

“De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit de bestreden beslissing blijkt: “Er dient immers opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u en/of uw familie voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Allereerst moet hierbij gewezen worden op de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn.

U stelt echter dat na de klachten die door uw broer A.(...) (alias ‘A.(...)’) en uw advocate M.(...) B.(...) werden ingediend, uw dossier in juni of juli 2017 zonder gevolg werd afgerond. U geeft daarbij aan dat uw echtgenoot X.(...) F.(...), zijn oom T.(...) F.(...) en/of zijn familie veel geld zouden hebben betaald om dat zo op te lossen (CGVSI, p. 16; CGVS II, p. 19 en 24). Er moet evenwel vastgesteld worden dat, niettegenstaande u meermaals door de politie in Lezhë en Tirana (zelfs door een cel gespecialiseerd in mensensmokkel en prostitutie (CGVS I, p. 16)) individueel werd ondervraagd over uw situatie, u – die de steun genoot van uw broer, uw zus en een advocaat – stevast aan de politie verklaarde dat alles goed ging met u en ten stelligste ontkende problemen te hebben (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 20 – 22). Uw verweer dat u schrik had om vermoord te worden door X.(...), volstaat niet om uw totaal gebrek aan medewerking aan een politioneel/ gerechtelijk onderzoek en om de vaststelling dat u bewust leugenachtige verklaringen aflegde ten aanzien van de Albanese autoriteiten, te rechtvaardigen. Immers, indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de ware toedracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Er kan aldus geenszins gesteld worden dat de Albanese autoriteiten u weigerden enige hulp te bieden, integendeel. Ook uit verschillende van de door

u neergelegde documenten, met name de 'laisser passers' op naam van uw broer A.(...) N.(...) bij het Albanese Parket voor Zware Misdrijven en het proces-verbaal van het parket van het gerechtssdistrict Lezhë (d.d. 26.05.2017) i.v.m. de inbeslagname van het paspoort van F.(...) N.(...), blijkt dat de autoriteiten de nodige maatregelen troffen om u en uw familie bij te staan. Bij uw bewering dat X.(...) de zaak tegen hem zou hebben opgelost door de Albanese autoriteiten om te kopen, moet bovendien het nodige voorbehoud geplaatst worden. Zo kon u immers niet aangeven wie er omgekocht werd en hoeveel geld er dan precies betaald werd (CGVS II, p. 24). Hoe dan ook heeft u deze beweerde omkoping nooit aangeklaagd bij enige hogere politionele of gerechtelijke autoriteit in Albanië (CGVS II, p. 24). Uw bewering dat zoiets niet mogelijk is (CGVS II, p. 24) strookt niet met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat in Albanië, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anti-corruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Bovendien kaartte u de door u beweerde omkoping evenmin aan bij uw advocate M.(...) B.(...) (CGVS II, p. 24).” Verzoekster haar huidige stelling, in welk verband zij verwijst naar enkele rapporten en artikelen omtrent o.a. problemen binnen het justitieel en politieel apparaat in Albanië, dat zij vanwege de overheden van haar land dus niet de nodige bescherming kan/kon krijgen, wijzigt niets aan het voorgaande. Deze algemene, veeleer theoretische stelling berust niet op, laat staan op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook grondslag en ernst.

Verzoekster toont allerm minst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

In zoverre verzoekster een selectieve lezing houdt van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, slaagt zij er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster maakt hiermee bovendien geenszins concreet aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. (...)

Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals naar artikelen en rapporten omtrent o.a. problemen binnen het justitieel en politieel apparaat in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).” (eigen onderlijning)

Het louter herhalen van en vasthouden aan eerdere verklaringen vormt geen dienstig verweer, en is geenszins van aard om aan voorgaande vaststellingen afbreuk te doen of er een ander licht op te werpen.

Verzoekende partij concretiseert en preciseert geenszins en maakt allerm minst aannemelijk op welke wijze de commissaris-generaal de situatie niet correct zou hebben beoordeeld. Haar kritiek, die niet in het minst onderbouwd is, kan dan ook geenszins worden gevolgd.

Betreffende verzoekende partij haar stelling dat Albanië geen veilig land is, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar wordt opgemerkt dat *“Zo verzoekster hekelt dat het KB Albanië opnieuw op de lijst van veilige landen geplaatst heeft en hierbij verwijst naar een aantal artikels en verslagen, en stelt dat de Raad van State al een aantal keren heeft geoordeeld dat Albanië niet mag worden beschouwd als veilig herkomstland, wijst de Raad er op dat hij niet bevoegd is na te gaan of een land al dan niet terecht voorkomt op de lijst met veilige landen. Uit de bewoordingen van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissing werd vastgesteld.”*

Met haar algemene verklaringen dat haar verhaal zeer pijnlijk is en dat zij een zeer kwetsbaar profiel heeft aangezien zij verschillende jaren het slachtoffer is geweest van prostitutie, toont verzoekende partij niet aan dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in Albanië aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke.

Verzoekende partij brengt derhalve, gelet op het voorgaande, geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 5 april 2018 opgenomen grond ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS